

משנה שבועות פרק ה

Mishnah Shevuot, chapter 5

(1) The oath of deposit [i.e., if someone denies receiving something for safekeeping] applies to men and women, to non-relatives and relatives, to those fit [to bear testimony] and those unfit; before the court and not before the court, [if uttered] from his own mouth; but [if adjured] by the mouth of others [and he did not respond by saying: “Amen,” rather he said for example: I don't have your article], he is not liable unless he denies it before the court; the opinion

of Rabbi Meir. But the Sages say: Whether [uttered] by his own mouth or [adjured] by the mouth of others — since he denied it, he is liable, and he is liable for the wilful transgression of the oath [i.e. knowing that he has the deposit and knowing that he may not swear falsely], and for its unwitting transgression coupled with wilful [denial of] deposit [i.e., not knowing that he is liable for swearing falsely]; but he is not liable for an unwitting transgression [if he simply really forgot that he had the deposit in his possession]. And what is he liable for wilful transgression? A guilt-offering of [the value of] two *shekel* of silver.

(2) The oath of deposit — how is it? He said to him: “Give me my deposit which I have in your possession.” [The other replied:] “I swear that you do not have [anything] in my possession;” or he replied to him: “You have nothing in my possession;” [and the depositor said:] “I adjure you,” and he responded:

רבנו עובדיה מברטנורא

א שבועת הפקדון. באנשים ובנשים. אידי דתנא בשבועת העדות באנשים ולא בנשים. תנא נמי הכא לכולהו: **בקרובים.** שבעל הפקדון קרוב לזה שהפקדון אצלו: **בפני בית דין ושלא בפני בית דין.** אם מפי עצמו נשבע שהוציא שבועה מפיו. או שענה אמן אחר השבועה. ואחר כך הודה חייב קרבן. דכתיב (ויקרא ה) וכחש בעמיתו. כל דהו: **ומפי אחרים.** ולא ענה אמן כגון משביע אני עליך שתחזיר לי פקדון. ואמר אין לך בידי כלום. אינו חייב עד שיכפור בבית דין: **והכ"א וכו'.** והלכה כחכמים: **והחייב על זדון השבועה.** דלא כתיב בה ונעלם: **זדון השבועה.** שזכור על הפקדון ויודע שנתחייב על כפירתו קרבן: **ועל שגגתה עם זדון הפקדון.** שאינו יודע שחייב בשבועה זו קרבן אבל זכור הוא שהפקדון אצלו: **בכסף שקלי'.** הקניו בשני סלעים דהכי כתיב גבי איל אשם (ויקרא ה)

א שבועת הפקדון נוהגת באנשים ובנשים, בקרובים ובקרובים, בכשרים ובפסולים, בפני בית דין ושלא בפני בית דין, מפי עצמו, ומפי אחרים. אינו חייב עד שיכפור בו בבית דין, דברי רבי מאיר. ותקמים אומרים, בין מפי עצמו בין מפי אחרים, כיון ששפר בו, חייב. וחייב על זדון השבועה ועל שגגתה עם זדון הפקדון, ואינו חייב על שגגתה. ומה חייב על זדונה, אשם בכסף שקלים: ב שבועת הפקדון כיצד. אמר לו, תן לי פקדוני שיש לי בידך, שבועה שאין לך בידך, או שאמר לו אין לך בידך, משביעך אני ואמר

“Amen!”— he is liable. If he adjured him five times, whether before the court or not before the court, and he denied, he is liable [a sacrifice] for each one. Rabbi Shimon said: What is the reason? Because he can retract [after each oath] and admit [that he possesses the deposit, thereby each denial is considered a monetary denial].

(3) If five [persons] claimed from him, and said to him: “Give us the deposit that we have in your possession,” and he replied: “I swear that you do not have [anything] in my possession,” he is liable only once. [If he said:] “I swear that you have nothing in my possession; nor you, nor you,” he is liable for each one. Rabbi Eliezer says: only if he says: “I so swear” at the end

[of this declaration]. Rabbi Shimon says: Only if he says: “I so swear” for each one. “Give me the deposit, loan, theft, and lost object that I have in your possession” — “I swear that you do not have [these] in my possession,” he is liable only once. “I swear that you do not have in my possession a deposit, loan, theft, and lost object,” he is liable for each one. “Give me the wheat, barley, and spelt that I have in your possession” — “I swear that you do not have [these] in my possession,” he is liable only once. “I swear that you do not have in my possession wheat, barley, and spelt,” he is liable for each one. Rabbi Meir says: Even if he [the claimant] said: [“Give me my deposit of] a grain of wheat, a grain

אָמֵן, הָרִי זֶה חַיִּב. הַשְּׁבִיעַ עָלָיו חֲמִשָּׁה פְּעָמִים בֵּין בְּפָנָי בֵּית דִּין וּבֵין שְׁלֵלָא בְּפָנָי בֵּית דִּין וְכֹפֵר, חַיִּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מָה טַעַם, מִפְּנֵי שְׂיֻכּוֹל לְחֹזֵר וְלַהוֹדוֹת: ג' הִי חֲמִשָּׁה תּוֹבְעִין אוֹתוֹ, אָמְרוּ לוֹ תָּן לָנוּ פְּקֻדוֹן שְׁיֵשׁ לָנוּ בְּיָדְךָ, שְׁבוּעָה שְׂאִין לָכֶם בְּיָדִי, אֵינּוּ חַיִּב אֲלֵא אַחַת. שְׁבוּעָה שְׂאִין לָךְ בְּיָדִי וְלֹא לָךְ וְלֹא לָךְ, חַיִּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, עַד שְׂאִמְר שְׁבוּעָה בְּאֶחָרוֹנָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, עַד שְׂאִמְר שְׁבוּעָה לְכָל אֶחָד וְאַחָד. תָּן לִי פְּקֻדוֹן וּתְשׁוּמַת יָד גֹּזֵל וְאִבְדָּה שְׁיֵשׁ לִי בְּיָדְךָ, שְׁבוּעָה שְׂאִין לָךְ בְּיָדִי, אֵינּוּ חַיִּב אֲלֵא אַחַת. שְׁבוּעָה שְׂאִין לָךְ בְּיָדִי וְלֹא לָךְ וְלֹא לָךְ, חַיִּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. תָּן לִי חֲטִיִן וְשַׁעוּרִין וְכֶסֶם מִן שְׁיֵשׁ לִי בְּיָדְךָ, שְׁבוּעָה שְׂאִין לָךְ בְּיָדִי, אֵינּוּ חַיִּב אֲלֵא אַחַת. שְׁבוּעָה שְׂאִין לָךְ בְּיָדִי חֲטִיִן וְשַׁעוּרִין וְכֶסֶם מִן, חַיִּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, אֶפְלוּ אָמַר חֲטָה

רבנו עובדיה מברטנורא

בערכך כסף שקלים: **ב מפני שיכול לחזור ולהודות.** אחר כפירה נמצא שבכל שבועה הוא כופר ממון: **ג שבועה באחרונה.** אין לך בידי ולא לך ולא לך בשבועה. והשתא קיימא שבועה אכולהו. ואין הלכה לא כר"א ולא כר"ש: **אפילו אמר חטה ושעורה וכוסמת.** דסבר ר"מ הטוען את חברו חטה מין חטה קאמר וכן שעורה וכן כוסמת. דכתיב (שמות ט) והחטה והכוסמת. והוי כאילו טענו חטין ושעורין וכוסמין. ורבנן סברי גריגרי א' של חטה ושל שעורה ושל כוסמת קאמ' ואין הלכה כר"מ:

of barley, and/or a grain of spelt,” he is liable for each one. [Rabbi Meir maintains that by saying a grain of wheat, he does not mean to claim a single grain, since such a denial would not constitute a monetary denial, rather, he means the species of the grain]. (4) “You have violated or seduced my daughter,” and the other one says: “I did not violate, nor seduce,”— “I adjure you,” and he responds: “Amen!” he is liable. Rabbi Shimon exempts him, for he does not pay a fine on his own admission [i.e.,

since if he had confessed to the seduction, he would not be fined, (fines are never imposed when one comes to Bet Din and admits his misdeed,) therefore, his denial of the seduction is not a monetary denial]. They said to him: Although he does not pay a fine on his own admission, he still pays damages for the shame and blemish based on his own admission [therefore it is a monetary denial].

(5) “You have stolen my ox,” and he says: “I have not stolen it.” — “I adjure you” — and he responds, “Amen!” he is liable. [If he says:] “I have stolen it, but I have not killed it or sold it” — “I adjure you” — and he responds: “Amen!” he is exempt [on the oath, in regard to the extra amount he would have to pay as a fine for killing or selling it]. “Your ox killed my ox,” and he says: “It did not kill [your ox]” — “I adjure you” — and he responds: “Amen!” he is liable. “Your ox killed my slave,” and he says: “It did not kill [your slave]” — “I adjure you” — and he responds: “Amen!” he is exempt [because the thirty *shekel* which the owner of the ox has to pay for the slave is merely a fine, and one who admits a fine does not have to pay it, thereby his denial is not a monetary loss, since by

רבנו עובדיה מברטנורא

ד שאינו משלם קנס ע"פ עצמו. וכיון דכי אודי לא מחייב כי כפר נמי לאו ממונא כפר ליה: אבל משלם בושת ופגם. הלכך ממונא כפר. ופלוגתא דרבנן ורבי שמעון. דר"ש סבר כי אמר לי האנסת או פיתית את בתי. קנסא קתבע מיניה שדמיו קצובין חמשים כסף. ולא קא תבע מיניה בושת ופגם שאין דמיו קצובים דלא שביק אינש מידי דקייץ ותבע מידי דלא קייץ. הלכך קנסא כפר ליה ופטור. ורבנן סברי בושת ופגם קא תבע ליה דלא שביק אינש מידי דכי מודה ביה לא מפטר ותבע מידי דכי מודה ביה מפטר הלכך כיכפר ליה ממונא כפר ליה וחייב. ואין הלכה כר"ש: **ה המית שורך את**

וּשְׁעוּרָה וְכַסְמַת, חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת: **ד אָנְסַת וּפְתִיתָ אֶת בֵּתִי, וְהוּא אוֹמֵר לֹא אָנְסַתִּי וְלֹא פְתִיתִי.** מִשְׁבִּיעַךְ אֲנִי וְאָמַר אָמֵן, חַיֵּב. רַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר, שְׂאִינוּ מִשְׁלֵם קָנֶס עַל פִּי עֲצָמוֹ. אָמְרוּ לוֹ, אַף עַל פִּי שְׂאִינוּ מִשְׁלֵם קָנֶס עַל פִּי עֲצָמוֹ, מִשְׁלֵם בְּשֵׁת וּפְגָם עַל פִּי עֲצָמוֹ: הַ גְּנֵבַת אֶת שׁוּרִי, וְהוּא אוֹמֵר לֹא גְנֵבְתִי, מִשְׁבִּיעַךְ אֲנִי וְאָמַר אָמֵן, חַיֵּב. גְּנֵבְתִי אֲבָל לֹא טִבְחָתִי וְלֹא מִכְרָתִי, מִשְׁבִּיעַךְ אֲנִי וְאָמַר אָמֵן, פְּטוֹר. הַמִּית שׁוּרְךָ אֶת שׁוּרִי, וְהוּא אוֹמֵר לֹא הִמִּית, מִשְׁבִּיעַךְ אֲנִי וְאָמַר אָמֵן, חַיֵּב. הַמִּית שׁוּרְךָ אֶת עַבְדִּי, וְהוּא אוֹמֵר לֹא הִמִּית, מִשְׁבִּיעַךְ אֲנִי וְאָמַר אָמֵן, פְּטוֹר.

admitting to it he would not have to pay it]. If he said to him: “You have injured me, or bruised me,” and the other says: “I have not injured or bruised you” — “I adjure you” — and he responds: “Amen!” he is liable. If his slave said to him: “You have knocked out my tooth, or blinded my eye,” and he said: “I did not knock out [your tooth], or blind [your eye]” — “I adjure you” — and he responds: “Amen!” he is exempt [for causing either of these damages to a slave; the master is obligated to free him, as a fine]. This is the general rule: whenever a person pays on his own admission, he is liable [to bring an offering for his oath], and when he does not pay on his own admission, he is exempt.

רבנו עובדיה מברטנורא

עבדי. קנסא הוא דמשלם ל' סלעים אפילו אינו שוה אלא דינר: א"ל עברו הפלת את שיני. קנסא הוא שויציא עברו לחירות בשביל אחד מאבריו:

אָמַר לוֹ, חִבַּלְתָּ בִּי וְעָשִׂיתָ בִּי חֲבוּרָה, וְהוּא
אוֹמֵר לֹא חִבַּלְתִּי וְלֹא עָשִׂיתִי בְךָ חֲבוּרָה,
מִשְׁבִּיעֶךָ אָנִי וְאָמַר אָמֵן, חֵיב. אָמַר לוֹ עֲבָדוּ,
הִפַּלְתָּ אֶת שְׁנֵי וְסָמִיתָ אֶת עֵינַי, וְהוּא אוֹמֵר
לֹא הִפַּלְתִּי וְלֹא סָמִיתִי, מִשְׁבִּיעֶךָ אָנִי וְאָמַר
אָמֵן, פְּטוּר. זֶה הַכֹּלֵל, כָּל הַמְשַׁלֵּם עַל פִּי
עֲצָמוֹ, חֵיב. וְשֹׂאֵינוֹ מְשַׁלֵּם עַל פִּי עֲצָמוֹ,
פְּטוּר: